fäkta och släß, med bäd' Turkar och träß, Tron då, säkert de icke så lätt skrämma oß.

10. Så klingom kamrater! nu slutas min sång, Och drickom igen, så blir tiden ej låna; Ty i spel och i dans, der bewäringar fanns, Jag på heden mig roat så godt som jag kan, Nu farwäl Rommehed, der på linie och led Wi ha stätt som kamrater, och det med besked.

GS 1910

En nymodig

och mycket hurtig

Bewärings-Wisa:

Kom bröder och samloms till mötet med hast, etc.

Sjunges likasom: "Carl Johan beordrar oß bröder i fält" etc. (Enligt beziffrad melodi.)

N:o 10.

FAHLUN,
J. F. Åkerbloms Boktryckeri, 1846.

A dur.

o5 | 1 11 | 1 31 | 1 o7 o7 | 2, || o7 | o5
o5 o5 | o5 o6 o7 | 2 11 | 1 || 1, 3 | 5 43 |
2 23 | 4 32 | 1 || 13 | 54 32 | 43 21 |
5 55 | 56 || 42 | 1 11 | 1 31 | o6 o6 o6 |
o6 || 42 | o7 o5 o5 | o5 o6 o7 | 1 11 | 1 ||

Kom bröder och samloms till mötet med hast, Att lära exercera och det skall gå raskt, Wi ska' lyda befäl!, ja, hwarendaste själ, Som kan föra gewäret till axel och häl; Wi ska modiga stå uti leder också, Till att höra kommando och det lyßna på.

2. Hej, lustigt kamrater, kom sjungom och drick, Hwarendaste man uti krigsmannaskick! Den som ej har humör, han ej här wara tör, Nej, bland kärngar i spiseln han då wara bör, Och der låta som han wor' den tappraste karl, Fastän han inom bröstet ett har-hjerta har.

3. Adjö hulda moder, adjö hulda far, Adjö hulda syskon, min kärlek ni har: Snart wi komma igen till wårt utwalda hem, Der som flickorna blomstra som rosor på ängar, Der wi söka en wän, som oß älskar igen, Under hela wår lefnad till sednaste qwäll.

4. Adjö wåra wänner båd' liten och stor, Wi gå att förswara det land wi bebo, Att ej fiendens hand skall få härja wårt land, Eller kränka wår frihet och det brödraband, Som med Norge wi knöt, på den Skandiska ö, Ty Carl Johans bedrifter wißt aldrig utdö.

5. Kom bröder! med swärdet i handen wi gå, Att följa Kung Oscar när det gäller på, Och wår fiende slå hwar wi dem råka på, Att de aldrig mer wåga mot Swenskare gå, Låt oß tappert gå på, piska fiender så, Att de aldrig mot Swerige sig mer resa må! —

6. De fega och tanklösa undra uppå, Att wi som bewäring så williga gå, Men de order wi fått ifrån skaparen gått, Dem wi skola åtlyda i allting så godt, Som är möjligt, ty det hör hwar menniska till, Att lefwa i werlden som Skaparen will.

7. På heden wi gånga i jemnt fjorton dar; Och hemma de tänka på oß hwarje dag, Hur wi här kunna må; de ej kunna förstå, Att wi hafwa så muntert och roligt också, Som wi gick i en dans, der som flickorna fans, Som af kärlighets yra förlorat all sans.

8. Si så ska' wi lefwa, ja så ska' wi dö, För fäderneslandet, för Kung och för mö, Wåga jemnt lif och blod, för wår öfwerhet god, Och den frihet wi njuta på fäderne-jord, Som wårt Swerge har njutit från uråldrig tid; Ty den högste har warit oß alltid så blid.

9. Farwäl, alla muntra kamrater, med er! Kanhända wi åter hwarandra få se, Uppå fremmande ort, det kan snart warda spordt, Att förspnen kan skicka oß långt bort sin kos, Till att